Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
GIOVANNIHO PITRUZZELLY
přednesené dne 7. dubna 2022 [1]

Věc C-460/20

TU,
RE
proti
Google LLC

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana osobních údajů – Žádost o odstranění odkazu na údajně nepravdivé informace a odstranění obrázků v podobě náhledů (‚thumbnails‘)“

I. Úvod

1. V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která je předmětem tohoto stanoviska, Bundesgerischsthof (Spolkový soudní dvůr, Německo, dále jen „BGH“) pokládá Soudnímu dvoru dvě otázky týkající se výkladu čl. 17 odst. 3 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) [2] (dále jen „GDPR“) a čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [3], a to ve světle článků 7, 8, 11 a 16 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Tyto otázky byly vzneseny v rámci žaloby podané TU a RE (dále jen společně „navrhovatelé“) proti společnosti Google LLC (dále jen „Google“ nebo „odpůrkyně“), jejímž cílem je jednak odstranění některých odkazů zobrazovaných při vyhledávání pomocí vyhledávače provozovaného odpůrkyní, které odkazují na online články třetí osoby, které identifikují navrhovatele, a jednak zdržení se zobrazování těchto fotografií, jimiž je jeden z těchto článků doprovázen, v podobě takzvaných náhledů („thumbnails“).

2. Je známo, že vyhledávač není pouhým hostitelem obsahu vytvořeného ostatními uživateli sítě, ale aktivně se podílí na šíření informací. „Bohatství sítě“ by bylo pouze potenciální v případě, že by uživatelé neměli přístup k informacím, které potřebují, prostřednictvím vyhledávačů, a v obrovském oceánu informací produkovaných na internetu by mnoho informací zůstalo

[1] – Původní jazyk: italština.

[2] – Úř. věst. 2016, L 119, s. 1.

[3] – Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355.

prakticky nedostupných bez zprostředkování těmito vyhledávači. Když vyhledávač umožňuje uživateli vyhledávat na základě určitých klíčových slov, například jména osoby, rozhoduje o tom, které stránky zahrne do výsledků vyhledávání a jaké pořadí jim v seznamu výsledků určí, což má obrovský dopad na šíření informací. Tento výběr je prováděn použitým algoritmem, a proto závisí na kritériích výběru, která provozovatel vyhledávače zvolil při programování. Další výběry jsou prováděny ve velkém měřítku v rámci politik „content moderation“, které platforma provádí podle svých standardů, například za účelem ochrany svého obchodního modelu, ochrany určitých choulostivostí šířených mezi uživateli nebo plnění právních povinností. Tyto činnosti zahrnují rozhodování o tom, jaký obsah nezveřejňovat ve výsledcích vyhledávání uživatelů.

3. Vyhledávač tedy funguje jako „gatekeeper“ informací, což je výraz používaný pro označení subjektů, jejichž činnost je nezbytná k tomu, aby názory nebo informace vytvořené třetími stranami mohly být zařazeny do okruhu demokratické komunikace. Tato funkce kontroly „vrat“, kterými prochází tok informací, prováděná vyhledávači, jako je Google, má významné důsledky jak pro svobodu projevu a informací zakotvenou v článku 11 Listiny, tak pro práva na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů zakotvená v článcích 7 a 8 Listiny. Zejména zařazení internetové stránky a informací, které jsou na ní obsaženy a které se týkají fyzické osoby, na zobrazený seznam výsledků vyhledávání provedeného na základě jména dané osoby, citelně usnadňuje přístup k těmto informacím všem uživatelům internetu a může mít rozhodující úlohu v šíření uvedených informací, a tedy při výkonu svobody projevu a informací. Ze stejného důvodu je toto zařazení způsobilé představovat významnější zásah do základního práva na soukromí subjektu údajů než zveřejnění vydavatelem uvedené webové stránky, jak Soudní dvůr upřesnil ve své judikatuře [4].

4. V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která je předmětem tohoto stanoviska, vystupuje do popředí zvláštní povaha funkce, kterou plní vyhledávače, a napětí, které z toho vyplývá mezi základními právy stanovenými v článcích 7, 8 a 11 Listiny, a to v případě, který Soudní dvůr ještě neprojednával, tedy v případě, kdy subjekt údajů zpochybňuje pravdivost zpracovávaných údajů a požaduje z tohoto důvodu odstranění odkazů na obsah zveřejněný třetími osobami, v němž se tyto údaje objevují.

II. Právní rámec

5. Kromě článků 7, 8, 11 a 16 Listiny, které stanoví právo na respektování soukromého života, právo na ochranu osobních údajů, svobodu projevu a informací a svobodu podnikání, mají pro tuto analýzu zvláštní význam čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice 95/46, na jejichž znění pouze odkazuji, jakož i článek 17 nařízení GDPR. Odstavec 1 článku 17 nařízení GDPR stanoví právo subjektu údajů na to, aby byly vymazány osobní údaje, které se daného subjektu údajů týkají, zejména pokud osobní údaje byly zpracovány protiprávně, a odpovídající povinnost správce přistoupit k takovému výmazu. Odstavec 3 písm. a) uvedeného článku upřesňuje, že odstavec 1 se neuplatní, pokud je zpracování nezbytné „pro výkon práva na svobodu projevu a informace“. V průběhu analýzy budou připomenuta další ustanovení směrnice 95/46 a nařízení GDPR, která jsou relevantní pro posouzení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

[4] – Viz zejména body 14 a 15 tohoto stanoviska.

III. Spor v původním řízení a řízení před Soudním dvorem

6. TU pracuje na odpovědné pozici pro různé společnosti, které nabízejí finanční služby, nebo má v těchto společnostech podíl. RE byla životní partnerkou TU a do května 2015 prokuristkou jedné z těchto společností. Na internetové stránce www.g…net (dále jen „g-net“) byly dne 27. dubna 2015, 4. června 2015 a 16. června 2015 uveřejněny tři články, které kriticky hodnotily a vyjadřovaly pochybnosti o serióznosti investičního modelu některých těchto společností. K článku ze dne 4. června 2015 byly přiloženy čtyři fotografie, tři TU a jedna RE, na nichž byli navrhovatelé zachyceni při jízdě luxusními automobily, ve vrtulníku a před charterovým letadlem. Spolu s články tyto obrázky mohly navozovat dojem, že navrhovatelé žijí v luxusu financovaném z cizích prostředků. Provozovatelem internetové stránky g-net je podle právních informací („Impressum“) společnost G-LLC. Cílem obchodní činnosti společnosti G-LLC je podle jejího vyjádření „aktivním informováním a trvalou transparentností soustavně přispívat k předcházení podvodům v hospodářské a společenské oblasti“. Různé publikované příspěvky kriticky informují o obchodním modelu společnosti G-LLC, přičemž jí mimo jiné vytýkají, že se snaží podniky vydírat tím, že nejprve zveřejní negativní hodnocení a poté nabídne, že za takzvaný poplatek články odstraní. Články ze dne 4. června 2015 a 16. června 2015 se objevily v seznamu výsledků vyhledávání po zadání jména a příjmení navrhovatelů do vyhledávače provozovaného společností Google, a to buď samostatně, nebo ve spojení s určitými názvy společností, zatímco článek ze dne 27. dubna 2015 se objevil ve výsledcích vyhledávání na základě určitých názvů společností. Tyto výsledky obsahovaly odkaz na příslušné články. Společnost Google do shrnutí výsledků vyhledávání obrázků zahrnula ve formě „thumbnails“ také fotografie navrhovatelů obsažené v článku ze dne 4. června 2015.

7. Navrhovatelé požadovali, aby odpůrkyně jednak odstranila odkazy na dotčené články, které podle jejich názoru obsahují řadu nepravdivých tvrzení a hanlivých názorů založených na nepravdivých skutečnostech, z výsledků vyhledávání, a jednak aby odstranila náhledy ze seznamu výsledků vyhledávání. Tvrdili, že se stali obětí vydírání ze strany společnosti G-LLC. Odpůrkyně odmítla této žádosti vyhovět s odkazem na profesní kontext, do něhož jsou sporné články a obrázky zasazeny, a s tvrzením, že o údajné nepravdivosti informací v nich obsažených neví. Žaloba byla v prvních dvou soudních instancích zamítnuta.

8. Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je s právem dotčené osoby na respektování soukromého života [článek 7 Listiny] a na ochranu osobních údajů, které se jí týkají (článek 8 Listiny) slučitelné, aby při zvažování protichůdných práv a zájmů zakotvených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny prováděném v rámci posouzení její žádosti o odstranění odkazu předložené osobě odpovědné za internetový vyhledávač podle čl. 17 odst. 3 písm. a) nařízení [GDPR] v případě, kdy odkaz, jehož odstranění je požadováno, vede k obsahu, který zahrnuje skutková tvrzení a na nich založené hodnotící úsudky, jejichž pravdivost subjekt údajů popírá, a jehož legalita stojí a padá s otázkou pravdivosti tvrzení v něm obsažených, bylo rozhodujícím způsobem přihlíženo také k tomu, zda se subjekt údajů může přiměřeným způsobem – např. formou předběžného opatření – domoci právní ochrany proti poskytovateli obsahu a takto alespoň předběžně vyjasnit otázku pravdivosti obsahu, na nějž odkazuje osoba odpovědná za vyhledávač?

2) Musí být v případě žádosti o odstranění odkazu předložené osobě odpovědné za internetový vyhledávač, který při vyhledávání jména hledá fotografie fyzických osob, které na internetu uveřejnily třetí osoby v souvislosti se jménem této osoby, a který ve výsledcích zobrazuje jím nalezené fotografie jako náhledy (‚thumbnails'), v rámci zvažování protichůdných práv a zájmů zakotvených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny prováděném podle čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice [95/46] a čl. 17 odst. 3 písm. a) [GDPR] rozhodujícím způsobem přihlédnuto ke kontextu původního zveřejnění třetí osobou, i když je u náhledu zobrazeného vyhledávačem sice uveden odkaz na internetovou stránku třetí osoby, avšak tato internetová stránka není uvedena jmenovitě a vyhledávač nezobrazí z toho vyplývající kontext?"

9. Písemná vyjádření v projednávané věci předložili účastníci původního řízení, rumunská, rakouská a řecká vláda, jakož i Komise. Na jednání konaném před Soudním dvorem dne 24. ledna 2022 přednesli svá ústní vyjádření účastníci původního řízení a Komise.

IV. Analýza

10. Před posouzením předběžných otázek je třeba odkázat na judikaturu Soudního dvora týkající se povinností provozovatele vyhledávače v případě, že jeho činnost zahrnuje zpracování osobních údajů, zejména pokud se jedná o právo osoby dotčené tímto zpracováním na výmaz údajů, které se jí týkají. Jak bude dále uvedeno, tyto povinnosti odpovídají slovy Soudního dvora „zvláštní odpovědnosti, pravomoci a možnosti" provozovatele vyhledávače[5], které jsou zase neoddělitelně spjaty s jeho úlohou v internetovém ekosystému, jak je stručně popsáno v úvodu tohoto stanoviska.

A. Judikatura Soudního dvora

11. Z judikatury Soudního dvora týkající se zpracování osobních údajů v souvislosti s činností vyhledávačů vyplývají čtyři klíčové body.

12. První se týká kvalifikace činnosti vyhledávačů a jejího zařazení do působnosti unijní právní úpravy v oblasti ochrany osobních údajů.

13. V rozsudku ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google[6] (dále jen „rozsudek Google Spain") Soudní dvůr rozhodl, že činnost vyhledávače spočívající ve vyhledávání informací zveřejněných nebo umístěných na internetu třetími osobami, v jejich automatickém indexování, v jejich dočasném ukládání a konečně v jejich poskytování uživatelům internetu v určitém preferenčním pořadí musí být kvalifikována jako „zpracování osobních údajů" ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice 95/46, pokud uvedené informace obsahují „osobní údaje"[7]. Skutečnost, že tyto údaje již byly předmětem zveřejnění na internetu a nejsou uvedeným vyhledávačem změněny, je v tomto ohledu irelevantní[8]. Důsledkem této kvalifikace činnosti vyhledávačů je druhé tvrzení, které lze nalézt v rozsudku ve věci Google Spain. Provozovatel vyhledávače jakožto subjekt, který určuje účely a prostředky činnosti tohoto vyhledávače, musí být považován za „správce" podle čl. 2

[5] – Viz bod 15 tohoto stanoviska.

[6] – C-131/12, EU:C:2014:317.

[7] – Tedy informace týkající se identifikovaných nebo identifikovatelných fyzických osob, a tedy „osobní údaje" ve smyslu čl. 2 písm. a) výše uvedené směrnice.

[8] – Viz rozsudek Google Spain, body 28 a 29 až 31.

písm. d) směrnice 95/46 odpovědného za zpracování osobních údajů, které tato činnost zahrnuje [9]. V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že vyloučit z pojmu „správce“ ve smyslu tohoto ustanovení provozovatele vyhledávače pouze z toho důvodu, že nemá kontrolu nad osobními údaji zveřejněnými na webových stránkách třetích osob, by bylo v rozporu s cílem tohoto ustanovení, kterým je zajistit, prostřednictvím široké definice tohoto pojmu, účinnou a úplnou ochranu subjektů údajů [10].

14. Druhý klíčový bod, který vyplývá z judikatury Soudního dvora, se týká možného závažného zásahu do základních práv subjektů údajů v důsledku provozování vyhledávače.

15. Jak již bylo uvedeno, internet exponenciálně zvyšuje rizika újmy na základních právech na soukromí a ochranu osobních údajů v důsledku způsobu, jakým jsou informace na síti vytvářeny a šířeny. S vědomím této skutečnosti Soudní dvůr v rozsudku ve věci Google Spain upřesnil, že se zpracování osobních údajů prováděné v rámci činnosti vyhledávače liší od zpracování prováděného vydavateli webových stránek, které spočívá v umístění uvedených údajů na internetové stránce, a doplňuje je [11]. Dále Soudní dvůr zdůraznil, že zpracování osobních údajů prováděné provozovatelem vyhledávače, „by se mohlo významně dotknout základního práva na soukromí a základního práva na ochranu osobních údajů, je-li vyhledávání pomocí tohoto vyhledávače uskutečněno na základě jména fyzické osoby, pokud uvedené zpracování umožní všem uživatelům internetu získat prostřednictvím seznamu výsledků vyhledávání strukturovaný přehled informací, které se týkají dotčené osoby a jsou dohledatelné na internetu, které se mohou týkat řady aspektů jejího soukromí a které by bez uvedeného vyhledávače nemohly – nebo jen velmi obtížně mohly – být vzájemně propojeny, a vytvořit tak víceméně podrobný profil subjektu údajů“. Navíc účinek zásahu do uvedených práv subjektu údajů je „znásoben z důvodu významné úlohy, kterou hrají v moderní společnosti internet a vyhledávače, jež činí informace obsažené v takovém seznamu všudypřítomnými“ [12]. Podle Soudního dvora „v rozsahu, v jakém tedy činnost vyhledávače může významným způsobem dále – vedle činnosti vydavatelů webových stránek – ovlivnit základní právo na soukromí a základní právo na ochranu osobních údajů, musí provozovatel uvedeného vyhledávače – jako osoba určující účely a prostředky této činnosti – v rámci své odpovědnosti, pravomoci a možností zajistit, že tato činnost splňuje požadavky směrnice 95/46, aby touto směrnicí stanovené záruky mohly nabýt plného účinku a aby mohlo být skutečně dosaženo účinné a úplné ochrany dotčených osob, zejména jejich práva na soukromí“ [13]. V rozsudku ze dne 24. září 2019, GC a další (Odstranění odkazu na citlivé údaje) [14] (dále jen „rozsudek GC“), Soudní dvůr opět potvrdil, že na provozovatele vyhledávače se plně vztahují všechny povinnosti, které „správci“ nebo „zpracovateli“ osobních údajů ukládá směrnice 95/46 a GDPR, včetně zákazů a omezení týkajících se zpracování citlivých údajů stanovených v čl. 8 odst. 1 a 5 uvedené směrnice a v čl. 9 odst. 1 a článku 10 GDPR. V tomto rozsudku Soudní dvůr upřesnil, že zvláštnosti zpracování údajů provozovatelem vyhledávače při jeho provozování nemohou být důvodem k tomu, aby byl tento provozovatel zproštěn povinnosti dodržovat tato ustanovení, nicméně tyto zvláštnosti mohou mít vliv na rozsah odpovědnosti a konkrétních povinností uvedeného provozovatele. Vzhledem k tomu, že tento provozovatel není odpovědný za skutečnost, že se na webové stránce zveřejněné třetími stranami objevují osobní údaje, ale za

9 – Viz rozsudek Google Spain, body 32 a 33. V italské verzi směrnice 95/46 a GDPR pojem „responsabile del trattamento“ [správce] podle čl. 2 písm. d) směrnice 95/46 nyní odpovídá pojmu „titolare del trattamento“ [správce] podle čl. 4 odst. 7 nařízení GDPR.

10 – Viz rozsudek Google Spain, bod 34.

11 – Viz rozsudek Google Spain, bod 35.

12 – Viz výše uvedený rozsudek Google Spain, bod 80 a citovaná judikatura; viz také body 36 až 38 tohoto rozsudku.

13 – Viz rozsudek Google Spain, bod 38.

14 – C-136/17, EU:C:2019:773.

odkazy na tuto stránku, vztahují se na něj ustanovení týkající se zpracování těchto údajů pouze z důvodu, že takto pracuje s odkazy, a tedy „v rámci ověření na žádost dotčené osoby prováděného pod dohledem příslušných vnitrostátních orgánů“ [15].

16. Třetí klíčový bod, který Soudní dvůr stanovil, se týká nutnosti zohlednit všechna dotčená základní práva v rámci žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače a vyvážit tato práva tím, že se kromě okolností konkrétního případu zohlední i technologické charakteristiky internetového prostředí.

17. V tomto ohledu, ačkoli Soudní dvůr na jedné straně vyloučil, že by zásah do základních práv subjektu údajů, k němuž došlo zobrazením informací, které se jej týkají, ve výsledcích vyhledávání provedeného na základě jeho jména internetovým vyhledávačem, mohl být s ohledem na možnou závažnost tohoto zásahu odůvodněn pouhým hospodářským zájmem provozovatele tohoto vyhledávače, na druhé straně uznal, že „vymazání odkazů ze seznamu výsledků vyhledávání [by se] mohlo v závislosti na dotčené informaci dotknout legitimních zájmů uživatelů internetu […] na přístupu k této informaci“ [16]. V takových situacích je podle Soudního dvora třeba „hledat spravedlivou rovnováhu zejména mezi uvedeným zájmem a základními právy subjektu údajů plynoucími z článků 7 a 8 Listiny“ [17]. Tento požadavek je znovu potvrzen v rozsudku GC s odkazem na článek 17 GDPR, který kodifikoval právo na výmaz osobních údajů (nebo „právo být zapomenut“) uznané Soudním dvorem v rozsudku Google Spain [18] a který v odst. 3 písm. a), jak sám Soudní dvůr uvedl, výslovně stanoví požadavek na vyvážení výše uvedených práv [19]. V tomto rozsudku Soudní dvůr rovněž potvrdil to, co již bylo uvedeno v rozsudku Google Spain, pokud jde o kritéria, na jejichž základě by mělo být toto vyvážení provedeno, a znovu uvedl, že „[a]čkoli práva subjektu údajů chráněná články 7 a 8 Listiny mají obecně přednost před právem uživatelů internetu na svobodu informací, jejich vyvážení může v konkrétním případě záviset na povaze dotčené informace a její citlivosti v souvislosti se soukromím subjektu údajů, jakož i na zájmu veřejnosti mít k této informaci přístup, jenž se může lišit zejména v závislosti na úloze, kterou má subjekt údajů ve veřejném životě“ [20]. Kromě formulací, které Soudní dvůr přijal, je z rozsudku GC zejména zřejmé, že se jedná o vyvážení mezi základními právy *stejného významu*, která jsou nezbytnými podmínkami pro řádné fungování demokratické společnosti. Nelze tedy abstraktně uvažovat o převaze jednoho práva nad druhým, ale je třeba nalézt rovnováhu tak, aby bylo dosaženo koexistence, která co nejméně poškodí každé z dotčených základních práv. Z tohoto rozsudku rovněž vyplývá, že tato rovnováha se posouvá od práva na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů stanovených v článcích 7 a 8 Listiny k právu na svobodu projevu a informací zakotvenému v článku 11 Listiny, a to pokud subjekt údajů zastává veřejnou roli, a tudíž existuje zájem uživatelů internetu na obdržení informací, které se ho týkají [21].

15 – Viz rozsudek GC, body 45 až 47.

16 – Viz rozsudek Google Spain, bod 81.

17 – Viz rozsudek Google Spain, bod 81.

18 – Viz rozsudek Google Spain, zejména body 88 a 99. Právo na výmaz osobních údajů dovodil Soudní dvůr výkladem čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice 95/46.

19 – Viz rozsudek GC, body 54 až 59.

20 – Viz rozsudek GC, bod 66; v tomto smyslu, i když bez výslovného odkazu na právo na informace zakotvené v článku 11 Listiny, viz rozsudek Google Spain, bod 81.

21 – Ve stejném smyslu viz také rozsudek ze dne 24. září 2019, Google (Územní dosah odstranění odkazů) (C-507/17, EU:C:2019:772, bod 45).

18. Čtvrtým klíčovým bodem, který vyplývá z judikatury Soudního dvora, je to, že provozovateli vyhledávače jakožto správci zpracování osobních údajů prováděného pro potřeby provozu tohoto vyhledávače je svěřena úloha zvážit dotčená základní práva, aby bylo zajištěno, že toto zpracování splňuje požadavky GDPR (a dříve požadavky směrnice 95/46)[22]. Tato úloha byla následně kodifikována v článku 17 GDPR.

19. Při uplatnění „práva být zapomenut“ je tedy provozovatel vyhledávače povinen na základě všech dotčených práv a zájmů a s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu rozhodnout, který obsah má být zařazen do seznamu vyhledávání prováděného tímto vyhledávačem a který obsah má být z tohoto seznamu vyřazen. Pokud správce (nebo správce podle GDPR) žádosti o odstranění odkazu nevyhoví, může se subjekt údajů obrátit na dozorový úřad nebo soud, aby provedl potřebná ověření a následně uložil danému provozovateli konkrétní opatření[23]. V této souvislosti je třeba připomenout, že dne 26. listopadu 2014 pracovní skupina zřízená podle článku 29[24] přijala pokyny k provádění rozsudku ve věci Google Spain[25], jejichž cílem bylo poskytnout informace o tom, jak orgány pro ochranu údajů zasedající v rámci pracovní skupiny hodlají tento rozsudek provádět. Tyto pokyny rovněž obsahují demonstrativní výčet společných kritérií, která budou orgány pro ochranu údajů uplatňovat při individuálním řešení stížností podaných u jejich vnitrostátních orgánů v návaznosti na odmítnutí odstranění ze seznamu výsledků ze strany vyhledávačů. Zejména na základě těchto pokynů zkoumá společnost Google žádosti o odstranění odkazu, které jí byly předloženy.

20. Předběžnými otázkami předloženými BGH je třeba se zabývat ve světle těchto zásad.

B. K první předběžné otázce

21. Společnost Google zpochybňuje přípustnost první předběžné otázky z toho důvodu, že je hypotetické povahy, neboť řešení navržené BGH má podobu abstraktní konstrukce, která nesouvisí se skutkovým stavem v původním řízení. Soudní dvůr navíc nemá k dispozici potřebné informace, aby mohl poskytnout užitečnou odpověď.

22. V tomto ohledu se v první řadě domnívám, že argument společnosti Google, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce není dostatečně podrobná, je třeba odmítnout. BGH totiž podle mého názoru dostatečně přesně a úplně vylíčil skutkové okolnosti, které charakterizují spor, který mu byl předložen, a nutnost získat v tomto kontextu odpověď na první předběžnou otázku. Soudní dvůr má k dispozici veškeré informace nezbytné k zodpovězení této otázky, a to bez ohledu na skutečnost, že předkládající soud neuvádí, zda navrhovatelé v původním řízení skutečně disponují soudní ochranou proti poskytovateli obsahu nebo jaké důsledky by mělo negativní posouzení této okolnosti. Zadruhé samotná skutečnost, že podle názoru BGH je pro účely řešení sporu, který mu byl předložen, nezbytné předem ověřit správnost metodiky, kterou považuje za použitelnou v situaci, jako je situace v původním řízení, která je vymezena obecně a abstraktně, neznamená, že předběžná otázka položená Soudnímu dvoru v tomto ohledu je hypotetická, pokud se ukáže, že odpověď na tuto otázku může předkládajícímu soudu po provedení nezbytných skutkových zjištění umožnit vyřešit spor v původním řízení. Konečně uvádím, že

[22] – Soudní dvůr totiž výkon práva na odstranění odkazu spojil s mechanismem stanoveným v čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvním pododstavci písm. a) směrnice 95/46, podle kterého může subjekt údajů podat příslušné žádosti přímo správci, který musí řádně přezkoumat jejich opodstatněnost a případně dotčené zpracování údajů ukončit, bod 77. Pokud jde o GDPR viz výslovně rozsudek GL, bod 66.

[23] – Viz rozsudek Google Spain, bod 77.

[24] – Pracovní skupina zřízená podle článku 29 směrnice 95/46 je nezávislý unijní poradní orgán pro ochranu údajů a soukromí.

[25] – https://ec.europa.eu/newsroom/article29/items/667236/en

další argumenty předložené společností Google na podporu nepřípustnosti první předběžné otázky se v podstatě týkají důsledků toho, že Soudní dvůr přijme řešení navržené předkládajícím soudem, a týkají se tedy podstaty této otázky.

a) Úvodní poznámky

23. Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je upřesnění povinností, které má provozovatel vyhledávače při vyřizování žádosti o odstranění odkazu, která je založena na tvrzení, nepodloženém důkazy, o nepravdivosti některých informací uvedených v obsahu, na který je odkazováno, v projednávané věci článků obsahujících údaje a komentáře o investičním modelu a výsledcích společností řízených navrhovateli v původním řízení. Vzhledem k tomu, že zejména s ohledem na profesní kontext dotčených článků a význam těchto informací pro investory vzhledem k rizikovému odvětví, v němž navrhovatelé [26] působí, by zrušení odkazu bylo odůvodněné, pouze pokud by sporné informace byly skutečně nepravdivé, se BGH táže, zda je na navrhovatelích v původním řízení, aby předložili důkazy nebo určitý souhrn důkazů o nepravdivosti těchto informací, anebo zda je na společnosti Google, aby předpokládala, že tvrzení navrhovatelů jsou opodstatněná, a provedla požadované odstranění odkazů nebo se sama snažila objasnit skutkový stav. BGH navrhuje vyřešit tuto otázku na základě toho, zda existuje přiměřená možnost, aby subjekt údajů získal soudní ochranu, například prostřednictvím předběžného opatření, přímo proti poskytovateli obsahu, a v podstatě se táže Soudního dvora, zda je výklad čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR v tomto smyslu správný.

24. Všichni účastníci řízení a zúčastnění, kteří podali vyjádření v tomto řízení, s částečně odlišnou argumentací nesouhlasí s řešením navrženým BGH [27], přinejmenším v rozsahu, v němž toto řešení v rozporu s judikaturou uvedenou v bodech 11 až 19 tohoto stanoviska znamená, že vyvažování zájmů podle čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR se provádí pouze na základě kritéria existence přiměřené možnosti soudní ochrany vůči poskytovateli obsahu.

25. Za sebe uvádím, že z předkládacího rozhodnutí je zřejmé, že BGH se otázkou možné relevance tohoto kritéria zabýval až poté, co na základě všech okolností věci zvážil práva stanovená v článcích 7, 8 a 11 Listiny a dospěl k závěru, za předpokladu, že sporné informace jsou pravdivé, že právo uživatelů internetu na informace má přednost. Hypotéza, na kterou se BGH odvolává, je tedy taková, že po řádném zvážení všech ostatních relevantních faktorů závisí vyhovění nebo zamítnutí žádosti o odstranění odkazu *výhradně* na pravdivosti nebo nepravdivosti informací, jejichž odstranění je požadováno. Z toho vyplývá, že pokud by Soudní dvůr na otázku položenou BGH odpověděl kladně, neznamenalo by to, že vyhovění nebo zamítnutí žádosti o odstranění odkazu na základě údajné nepravdivosti informací zpřístupněných vyhledávačem by záviselo *pouze* na tom, zda subjekt údajů může získat ochranu proti poskytovateli obsahu, ani by to v rozporu s tvrzením společnosti Google neznamenalo, že by provozovatel vyhledávače byl automaticky povinen provést odstranění odkazu v případě, že taková ochrana není k dispozici. Takový výsledek by byl rovněž v rozporu s řádným skloubením ustanovení čl. 17 odst. 1 a čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR, které vylučuje jakýkoli automatismus, který by mohl správci, dozorovému úřadu nebo soudu bránit v provedení nezbytného vyvážení dotčených základních práv. Kladná odpověď Soudního dvora na první předběžnou otázku by jednoduše znamenala, že pokud se právo uživatelů internetu na informace a svoboda projevu poskytovatele obsahu zdají na základě

[26] – Uvedená kritéria jsou jen některá z kritérií, která BGH zvažoval a která jsou výslovně uvedena v uvedeném předkládacím rozhodnutí. Z několika pasáží tohoto rozhodnutí však vyplývá, že tento soud provedl celkové posouzení různých prvků charakterizujících projednávanou věc.

[27] – Postoj řecké vlády se zdá být diferencovanější.

všech relevantních okolností převažovat nad právy žadatele a vyhovění žádosti o odstranění odkazu je odůvodněno pouze v případě skutečné nepravdivosti sporných informací, mohl by se vnitrostátní soud, a ve fázi před zahájením soudního řízení provozovatel vyhledávače, rozhodujícím způsobem dovolávat této okolnosti, pokud tato nepravdivost není zjevná a žadatel v tomto směru nepředložil alespoň nějaké důkazy. Při bližším zkoumání však existence či neexistence přiměřené možnosti získat soudní ochranu proti poskytovateli obsahu nemůže sama o sobě představovat výlučné nebo rozhodující kritérium pro zamítnutí nebo vyhovění žádosti o odstranění odkazu, ať už jsou důvody jakékoli, a není ani relevantním kritériem pro účely vyvažování, které má být provedeno podle čl. 17 odst. 3 písm. a) nařízení GDPR. Toto kritérium totiž samo o sobě nevypovídá nic o existenci práva na výmaz údajů, které se objevují ve sporném obsahu, ani o potřebě zachovat odkazy na tento obsah pro účely výkonu práva na svobodu projevu a informací.

26. S ohledem na tato upřesnění je pro účely odpovědi na první předběžnou otázku podle mého názoru nezbytné nejprve objasnit, jaký význam má při zvažování dotčených základních práv v takovém případě, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, jednak role, kterou subjekt údajů zastává ve veřejném životě ve smyslu judikatury Soudního dvora, a jednak zpochybnění pravdivosti zpracovávaných informací.

b) Zásah do základních práv chráněných články 7 a 8 Listiny a role jednotlivce ve veřejném životě

27. Základní práva na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů nejsou, navzdory svému významu v ústavním unijním právu, absolutní [28]. Jak vyplývá zejména z čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR, právo na ochranu osobních údajů musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality vyváženo s ostatními základními právy [29]. Při tomto vyvažování je třeba náležitě zohlednit právo na informace vlastníka webové stránky, ve vztahu k níž se žádá o odstranění odkazů, a právo veřejnosti na informace obsažené na této webové stránce.

28. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury Soudního dvora, tento zájem se může lišit zejména v závislosti na „roli, kterou má ve veřejném životě“ osoba, které se informace týkají. Tento výraz v rozsahu relevantním pro toto řízení zahrnuje nejen situace, kdy tato osoba zastává politickou funkci, která ji již pojmově vystavuje demokratické kontrole veřejného mínění, ale také situace, kdy zastává významné ekonomické funkce [30]. Obecně řečeno, řádné fungování trhu má jako základní podmínku důvěru jak ostatních hospodářských subjektů, tak spotřebitelů. Tato důvěra vyžaduje přístup veřejnosti k informacím o osobách zastávajících profesní funkce, které mohou ovlivnit dynamiku trhu a zájmy spotřebitelů, někdy dokonce více než činy politických činitelů. Tyto informace se samozřejmě v zásadě týkají jejich profesní role, ale mohou se vztahovat i na aspekty jejich soukromé sféry, pokud souvisejí s jejich profesní činností nebo ji mohou ovlivnit a mohou mít dopad na důvěru veřejnosti. V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již měl příležitost konstatovat, že přijetí ekonomické role znamená přijetí omezení rozsahu ochrany soukromí [31].

[28] – Viz rozsudek GC, bod 58 a citovaná judikatura.

[29] – Viz rozsudek GC, bod 57 a citovaná judikatura.

[30] – V tomto smyslu viz ESLP ze dne 19. října 2017, Fuchsmann v. Německo, CE:ECHR:2017:1019JUD007123313, body 40 a 41, a ze dne 14. prosince 2006, Verlagsgruppe News GmbH v. Rakousko, CE:ECHR:2006:1214JUD001052002, bod 36.

[31] – Viz rozsudek ze dne 9. března 2017, Manni (C-398/15, EU:C:2017:197, bod 59).

29. Pokud subjekt údajů zastává veřejnou roli ve výše uvedeném smyslu, a to nejen v případech, kdy je tato role skutečně významná, ale i v případech, kdy je její rozsah omezenější, může mít v rámci vyvažování, které je třeba provést podle čl. 17 odst. 1 a 3 GDPR, právo na informace a právo být informován, s ohledem na všechny relevantní okolnosti, přednost před základními právy chráněnými články 7 a 8 Listiny. Za okolností původního řízení hovoří pro takovou přednost, jak uvedl předkládající soud, i profesní kontext a novinářská povaha dotčených zveřejnění, jakož i povaha sporných informací, které se týkají převážně činnosti společností řízených navrhovateli.

c) Pravdivost informací a způsoby vyvažování

30. Tendence upřednostňovat právo na svobodu projevu a informací před právem na ochranu soukromí a právem na ochranu osobních údajů v případě, že subjekt údajů zastává významnou roli ve veřejném životě, se obrací, pokud se zjistí, že informace, které jsou předmětem žádosti o odstranění odkazu, jsou nepravdivé. V takové situaci lze mít naopak pravděpodobně za to, že právo informovat a právo být informován ve skutečnosti vůbec nepřicházejí v úvahu, neboť tato práva nemohou zahrnovat právo na šíření a přístup k nepravdivým informacím. I bez rozetnutí gordického uzlu vztahu mezi právem na svobodu projevu a informací a pravdivostí informací [32], lze jednodušeji konstatovat, že toto právo ve svém dvojím významu, aktivním a pasivním, pokud jde o nepravdivé informace, však nelze klást na stejnou úroveň jako základní práva na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů. V tomto případě se totiž uplatní kritérium přednosti, které vychází z jedné ze základních hodnot Evropské unie, kterou je lidská důstojnost.

31. Článek 2 SEU, který ostatně odkazuje na ústavní tradice členských států, staví úctu k lidské důstojnosti na první místo v seznamu hodnot, na nichž je Unie založena. Článek 1 Listiny kategoricky uvádí, že „lidská důstojnost je nedotknutelná“ a že „musí být respektována a chráněna“. V „Unii hodnot“, kterou je Unie, má lidská důstojnost jakési výsadní postavení, je základním kamenem, na němž je založena velká část evropské integrace. Je-li lidská důstojnost nedotknutelná a musí být vždy respektována a chráněna, aniž by byly stanoveny zájmy, které ospravedlňují její omezení, jako je tomu u většiny základních práv zaručených Listinou, nelze se dovolávat žádného právního důvodu, a to ani takového, který by se vztahoval k výkonu základního práva, pro její obětování [33]. Nepravdivé informace nejen porušují základní právo osoby, jíž se týkají, na ochranu osobních údajů, ale také se dotýkají její důstojnosti, neboť navozují nepravdivou představu, čímž dochází ke změně její identity. To platí zejména v ekosystému internetu, kde se informace rychle šíří, jsou trvalé a díky práci vyhledávačů vedou k přesnému profilování jednotlivce. Ve světě bitů je šíření nepravdivých informací o někom trvalým pošpiněním jeho identity, která je dnes definována především na síti, a vážným narušením jeho důstojnosti.

32. S ohledem na výše uvedené uvádím, že samotné GDPR dává jasnou odpověď na otázku, jaký význam je třeba přikládat pravdivosti zpracovávaných osobních údajů. Zásady použitelné na zpracování těchto údajů, uvedené v čl. 5 odst. 1 uvedeného nařízení, zahrnují v písmenu d) zásadu „přesnosti“, podle níž musí být osobní údaje jednak „přesné a v případě potřeby aktualizované“ a jednak musí být „osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které se

[32] – Tato otázka má v americkém systému zvláštní význam vzhledem k rozsáhlé ochraně svobody projevu přiznané v prvním dodatku ústavy.

[33] – Viz vysvětlení k Listině, vysvětlení k článku 1 (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17).

zpracovávají“ bezodkladně vymazány nebo opraveny[34]. Podle Soudního dvora je přesnost údajů jednou ze „zákonných podmínek“ zpracování osobních údajů[35], a je tedy relevantní zejména pro účely uplatnění čl. 17 odst. 1 písm. d) GDPR.

33. Pokud se jedná o pravdivost informací zpracovávaných provozovatelem vyhledávače, jako je tomu ve věci v původním řízení, otázka vyvážení dotčených základních práv tak vyvstává zcela specificky, přinejmenším ve fázi, kdy pravdivost nebo nepravdivost informací ještě nebyla zjištěna. V této fázi je totiž hlavní otázkou to, kdo a jak by měl takové posouzení provést.

34. Než se budu zabývat touto otázkou, považuji za vhodné provést několik dalších objasnění způsobu, jakým je provedeno vyvažování mezi dotčenými základními právy, a to pokud se jedná o činnost vyhledávačů.

d) Vyvažování základních práv ve vztahu k možnostem, pravomocem a odpovědnosti provozovatele vyhledávače

35. Způsoby, jakými provozovatel vyhledávače vyvažuje protichůdná základní práva při posuzování žádosti o odstranění odkazu, jsou nutně ovlivněny charakteristikami technologického kontextu, v němž spor vzniká. Napětí mezi svobodou informací, v její dvojí aktivní a pasivní podobě, na jedné straně a právem na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů na straně druhé se v bitovém světě projevuje jinak. Internetové technologie ovlivňují nejen způsob, jakým se právo na informace a právo na soukromí a ochranu osobních údajů vzájemně ovlivňují, ale také způsoby jejich vyvažování. Z tohoto důvodu výše citovaná judikatura Soudního dvora týkající se „práva být zapomenut“ odkazuje na „možnosti“ provozovatele vyhledávače, na jeho „pravomoci“ a jeho „odpovědnost“. To platí i v případě, že je žádost o odstranění odkazu založena na údajné nepravdivosti informací uvedených na webové stránce, na kterou odkaz, který má být odstraněn, odkazuje. Provozovatel vyhledávače nemůže být povinen provádět všeobecné monitorování hostovaného obsahu a ověřovat jeho pravdivost. Provádět takové monitorování by navíc bylo velmi obtížné. Stejně tak není v pravomoci provozovatele vyhledávače *a posteriori* kontrolovat, zda je obsah článku zveřejněného na webové stránce zařazené do seznamu výsledků vyhledávání pravdivý či nepravdivý, protože nemá k dispozici informace, které má k dispozici vydavatel webu, a nemá ani pravomoci takové ověření provést.

36. Zároveň však nelze přehlížet zvláštní odpovědnost provozovatele vyhledávače jako „gatekeepera“ informací. Vzhledem k tomu, že zastává aktivní, nikoli pouze technickou a neutrální roli při šíření informací na síti, na které postavil svůj obchodní model a z níž čerpá své zisky, bude muset takový provozovatel zastávat aktivní roli i při odstraňování obsahu obsahujícího nepravdivé osobní údaje z výsledků vyhledávání, a to za předpokladu, že tato role zůstává v rámci jeho pravomocí a možností. V tomto ohledu podotýkám, že zvláštní odpovědnost spojenou s funkcí „gatekeepera“ informací, kterou mají určité platformy, zdůrazňuje rozsudek ze dne 3. října 2019, Glawischnig-Piesczek[36], v němž Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení směrnice o elektronickém obchodu[37] nebrání tomu, aby vnitrostátní soudy uložily poskytovateli hostingu povinnost odstranit nebo zablokovat přístup nejen k informacím, které byly dříve prohlášeny za

[34] – Viz také body 39 a 71 odůvodnění GDPR, jakož i článek 16 a čl. 18 odst. 1 písm. a) o výkonu práva na opravu a práva na omezení zpracování.

[35] – V tomto smyslu viz rozsudek GL, bod 64, přestože formálně GDPR rozlišuje „zásady zpracování osobních údajů“ uvedené v článku 5 od podmínek „zákonnosti zpracování“ vyjmenované v článku 6 tohoto nařízení.

[36] – C-18/18, EU:C:2019:821.

[37] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).

protiprávní, jako pomlouvačné, ale také k rovnocennému obsahu, aby se zabránilo jeho šíření i přes odstranění původního obsahu. Účinnost ochrany práv jednotlivců ve vztahu ke specifickým způsobům šíření informací na internetu tedy podle Soudního dvora ospravedlňuje, a to i na úkor ekonomických zájmů platformy, zvláštní povinnost kontroly (obecná kontrola by byla neslučitelná s čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu) za předpokladu, že neklade na zprostředkovatele nadměrnou zátěž. Stejným směrem se ubírají i opatření zaměřená na boj proti šíření dezinformací a nenávistných projevů na síti [38] a tendence unijního práva ukládat platformám, jako je Google, v určitých oblastech větší kontrolní povinnosti ve vztahu k obsahu, který hostují [39].

e) Různá řešení navrhovaná v tomto řízení

37. Ve výše uvedeném obecném rámci nejsou řešení navrhovaná zejména účastníky v původním řízení a předkládajícím soudem přesvědčivá.

38. Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelé v původním řízení, nelze provést odstranění odkazu na základě pouhé jednostranné žádosti subjektu údajů, který tvrdí, aniž by to prokázal, že dotčený obsah obsahuje nepravdivé informace, zejména pokud, jak se tomu zdá být v případě těchto navrhovatelů, se jedná o osoby, v souvislosti s jejichž činností, z důvodu role, kterou zastávají na trhu, v zásadě existuje právo veřejnosti na informace. Takové řešení by ponechávalo odstranění odkazu na obsah na jednostranném rozhodnutí subjektu údajů, kterého se obsah týká, bez možnosti přezkoumat opodstatněnost tvrzení, která by to mohla odůvodnit, a vedlo by k nadměrnému a neodůvodněnému obětování práva vydavatele webu na poskytování informací a práva veřejnosti na informace, bez zohlednění úlohy, kterou tato práva mají v demokratické společnosti.

39. Řešení navrhované společností Google však také není přesvědčivé, neboť jelikož vylučuje jakoukoli účast provozovatele vyhledávače, vyžaduje, aby se subjekt údajů obrátil na vydavatele webové stránky a požádal o odstranění obsahu, jehož pravdivost je zpochybňována. Pokud by takové řešení bylo přijato, měla by zbraň v rukou osob, které se domnívají, že byla porušena jejich základní práva na soukromí a ochranu osobních údajů, tupé ostří. Pokud vydavatel webu odmítne informace odstranit, budou se nadále šířit prostřednictvím vyhledávače, a pokud jsou skutečně nepravdivé, budou nadále neoprávněně porušovat základní práva subjektu údajů. Jedná se tedy o opačnou situaci, než je předchozí situace, kdy je vyvažování mezi jednotlivými základními právy zcela ve prospěch práva na informace s nepřiměřeným a neodůvodněným obětováním základních práv chráněných články 7 a 8 Listiny.

40. Konečně, pokud jde o řešení navržené předkládajícím soudem, které ukládá subjektu údajů, pokud je to možné, podat žalobu proti vydavateli webu, to vede podle mého názoru rovněž k nepřiměřenému obětování práv stanovených v článcích 7 a 8 Listiny. Zaprvé rychlost šíření informací na internetu a obtížnost jejich následného odstranění, pokud se zjistí, že jsou nepravdivé, se střetává s délkou trvání soudních řízení, i když jsou naléhavá, a újma způsobená

[38] – Odkazuji zejména na kodex chování pro boj proti nezákonným nenávistným projevům online z roku 2016 (https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/combatting-discrimination/racism-and-xenophobia/eu-code-conduct-countering-illegal-hate-speech-online_cs) a kodex zásad boje proti dezinformacím z roku 2018 (https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/code-practice-desinformation), vypracované Komisí a podepsané hlavními elektronickými platformami.

[39] – V tomto smyslu je formulován článek 17 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2019/790/EU ze dne 17. dubna 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES (Úř. věst. 2019, L 130, s. 92) a články 3 a 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/784 ze dne 29. dubna 2021 o potírání šíření teroristického obsahu online (Úř. věst. 2021, L 172, s. 79).

subjektu údajů by mohla být dokonce nenapravitelná. Zadruhé toto řešení se může ukázat jako obtížně proveditelné ve všech případech, které nejsou v internetovém ekosystému sporadické, kdy existují značné praktické překážky pro podání žaloby na provozovatele internetových stránek, na nichž se sporný obsah objevuje, který může sídlit ve třetím státě nebo může být obtížně identifikovatelný. Kromě toho, pokud by možnost podat žalobu proti poskytovateli obsahu byla uznána jako rozhodující pro účely ochrany práv subjektu údajů za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, vedlo by to ke zbavení odpovědnosti provozovatele vyhledávače, což by bylo samo o sobě v rozporu jak s uznáním autonomní povahy zpracování osobních údajů spojených s provozem vyhledávačů, tak se zásadou stanovenou Soudním dvorem, podle níž musí mít subjekt údajů možnost obrátit se na správce tohoto zpracování, aby dosáhl odstranění odkazu na údaje, které se ho týkají, bez ohledu na předchozí výmaz těchto údajů subjektem, který jako první umístil sporný obsah na internet. Jak jsem již měl možnost uvést, tato zásada spolu s úlohou přiznanou vyhledávačům při šíření obsahu na internetu a následně při posilování předsudků vůči jednotlivcům, které plynou z online zveřejňování informací, jež se jich týkají, totiž brání jakémukoli řešení, které zbavuje provozovatele vyhledávače povinnosti, kterou má jako správce, dodržovat podmínky zákonnosti zpracování, včetně přesnosti zpracovávaných údajů.

41. V každém z posuzovaných řešení se misky vah přiklánějí zcela ve prospěch jednoho z dotčených práv, přičemž je třeba nalézt rovnováhu, která povede k co nejmenšímu obětování dotčených základních práv. V následujících úvahách vysvětlím, jak by podle mého názoru měla být tato rovnováha zajištěna.

f) Navrhované řešení a procedural data due process

42. V takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, v níž právo na odstranění odkazu závisí v podstatě na pravdivosti informací obsažených v obsahu, na který je odkazováno, a tedy na správnosti osobních údajů zpracovávaných provozovatelem vyhledávače, spočívá podle mého názoru jediná cesta vpřed v určení konkrétní „procedural fairness“.

43. V internetovém ekosystému se etablovaly „soukromé pravomoci“ – také díky technickým vlastnostem média a ekonomické dynamice, která nevyhnutelně vede ke koncentraci ekonomické a sociální moci v rukou několika platforem – které mohou silně ovlivňovat výkon základních práv, zejména práv zakotvených v článcích 7, 8 a 11 Listiny. Konkrétně dopad na účinné uplatňování těchto základních práv je nevyhnutelným důsledkem role „gatekeepers“ informací, kterou některé z těchto platforem zastávají. Za účelem řešení tohoto jevu Soudní dvůr ve své judikatuře týkající se „práva být zapomenut“ v podstatě přiznal přímý horizontální účinek základním právům zakotveným v článcích 7 a 8 Listiny. Dalším logickým krokem k tomu, aby tato práva byla účinná, je přiznání dostatečných procesních záruk jednotlivcům vůči elektronickým platformám odpovědným za zpracování osobních údajů s odpovídajícími povinnostmi pro tyto platformy, přirozeně přizpůsobenými charakteristikám technologického média a konfliktům mezi základními právy, k nimž dochází v prostředí internetu. Ve světě internetu je podle mého názoru nutná určitá forma „procedural data due process“ [40].

44. Jednotlivec má podle GDPR právo požádat o odstranění odkazu na webovou stránku obsahující údaje, které se ho týkají a které považuje za nepravdivé. Výkon tohoto práva však podle mého názoru s sebou nese břemeno uvést skutečnosti, na nichž je žádost založena,

[40] – K tomu viz K. Crawford, J. Schultz, *Big Data and Due process: Towards a Framework to Redress Predictive Privacy Harms*, Boston College Law Review, 2014, s. 93.

a předložit důkaz o nepravdivosti obsahu, ve vztahu k němuž je požadováno odstranění odkazu, pokud to není, zejména s ohledem na povahu dotčených informací, zjevně nemožné nebo nadměrně obtížné [41]. Uložení takového břemene se zdá být v souladu se zněním a systematikou GDPR, kde jsou různá práva na opravu, výmaz, omezení zpracování a vznesení námitky přiznaná subjektům údajů podmíněna konkrétními podmínkami a je na subjektu údajů, aby existenci příslušných podmínek prokázal.

45. Ve vztahu k této žádosti o odstranění odkazu na obsah je provozovatel vyhledávače na základě role, kterou hraje při šíření informací, a odpovědnosti, která z toho vyplývá, povinen provést ověření, jehož cílem je potvrdit či nepotvrdit opodstatněnost žádosti, které spadá do jeho konkrétních možností. Tyto kontroly mohou být prováděny na základě údajů, které hostuje a které se týkají dotyčné osoby a vydavatele webové stránky, na níž je sporný obsah zveřejněn, přičemž tyto údaje může provozovatel vyhledávače rychle analyzovat pomocí technologických nástrojů, které má k dispozici. Kromě toho bude muset provozovatel vyhledávače, pokud je to možné, urychleně zahájit kontradiktorní diskuzi s vydavatelem webu, který informace původně šířil, a ten pak bude moci uvést důvody podporující pravdivost zpracovávaných osobních údajů a zákonnost zpracování. Nakonec musí provozovatel vyhledávače rozhodnout, zda žádosti o odstranění odkazu vyhoví, a stručně uvést důvody svého rozhodnutí.

46. Provozovatel vyhledávače může žádost zamítnout pouze v případě, že přetrvávají zásadní pochybnosti o pravdivosti nebo nepravdivosti předmětných informací nebo pokud je váha nepravdivé informace v kontextu dotčeného zveřejnění zjevně nevýznamná a tato informace není citlivé povahy. Subjekt údajů se pak může obrátit na soud, který má pravomoc provádět nezbytné kontroly, nebo na dozorový úřad uvedený v článku 51 GDPR v rámci stížnosti proti rozhodnutí provozovatele vyhledávače.

47. Pokud se obsah týká osoby s veřejnou funkcí, jak je definována výše, tak jelikož právo na informace má v zásadě větší váhu než práva zakotvená v článcích 7 a 8 Listiny, bude muset být rozhodnutí o odstranění odkazu založeno na zvláště přesných zjištěních o nepravdivosti informace. V takových případech, kdy přetrvávají důvodné pochybnosti o pravdivosti nebo nepravdivosti informací, by podle mého názoru mělo být odstranění odkazu vyloučeno. V každém případě, a tím spíše, pokud se sporný obsah týká určité osoby z důvodu její role ve veřejném životě, nebude žádosti o odstranění odkazu vyhověno, pokud jsou vyjádřeny pouze názory, i když silně kritické, a dokonce ve velmi živém a neuctivém tónu, nebo se jedná o satiru [42]. Oprava nepravdivých údajů se totiž týká informací o údajích, nikoli názorů, které v každém případě přispívají k rozvoji veřejné diskuse v demokratické společnosti, pokud nesklouznou k pomluvě. Naopak je zřejmé, že i v případě prvotního zamítnutí žádosti bude provozovatel vyhledávače povinen přistoupit k odstranění odkazu, pokud je nepravdivost informace následně potvrzena soudem.

[41] – Ve věci projednávané BGH se údajně nepravdivé informace týkají v podstatě hospodářských údajů společností řízených navrhovateli. Za těchto okolností lze jen stěží tvrdit, že navrhovatelé v původním řízení nemohou předložit alespoň nějaký důkaz o nepravdivosti údajů uvedených ve sporných článcích.

[42] – Viz mimo jiné rozsudek ESLP ze dne 25. května 2021, Milosavljevic v. Srbsko, CE:ECHR:2021:0525JUD005757414, bod 63.

48. Konečně, pokud to okolnosti případu vyžadují, aby se zabránilo nenapravitelné újmě subjektu údajů, může provozovatel vyhledávače dočasně pozastavit funkčnost odkazu [43] nebo ve výsledcích vyhledávání uvést, že pravdivost některých informací v obsahu, na který dotyčný odkaz odkazuje, je zpochybněna [44], avšak není dotčeno samotné právo vydavatele webu napadnout tuto iniciativu u soudu.

49. Navrhovaným řešením se podle mého názoru dosahuje vyváženého složení různých dotčených práv a také se předchází nebezpečí, že se Google přemění na „soudce pravdy“ nebo dojde k uskutečnění určitého druhu soukromé cenzury informací na webu. Toto posledně uvedené riziko by se mohlo snadno realizovat, pokud by byly vyhledávačům uloženy obecné povinnosti neumisťovat uveřejnění obsahující nepravdivé informace nebo obecné povinnosti ověřovat, zda informace, které jsou předmětem žádosti o odstranění odkazu, jsou či nejsou nepravdivé. V tomto případě by byl totiž vyhledávač v zájmu vyhnutí se případné odpovědnosti vybízen k tomu, aby odstranil z odkazu veškerý pochybný obsah, a to i v případě, že by neobsahoval prvky, které by jej důvodně vedly k tomu, aby jej považoval za nepravdivý, čímž by byla vážně ohrožena svoboda informací. Aby se tomuto riziku zabránilo, bylo by vhodné procesně upravit výkon práva na odstranění odkazu a uložit všem zúčastněným stranám zvláštní povinnosti.

50. Na základě všech výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na první předběžnou otázku tak, že čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely vyvažování protichůdných základních práv uvedených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny v rámci posouzení žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače na základě údajné nepravdivosti informací obsažených v obsahu, na který je odkazováno, nelze rozhodujícím způsobem vycházet z toho, zda se subjekt údajů může přiměřeným způsobem domoci právní ochrany proti poskytovateli obsahu, například formou předběžného opatření. V rámci takové žádosti je na subjektu údajů, aby předložil důkaz o nepravdivosti obsahu, ve vztahu k němuž je požadováno odstranění odkazu, pokud to není, zejména s ohledem na povahu dotčených informací, zjevně nemožné nebo nadměrně obtížné. Přísluší provozovateli vyhledávače, aby provedl ověření údajné nepravdivosti zpracovávaných údajů v rámci svých konkrétních možností a – je-li to možné – rovněž kontaktoval vydavatele webové stránky, na kterou je odkazováno. Pokud to okolnosti případu vyžadují, za účelem zabránění nenapravitelné újmě subjektu údajů, může provozovatel vyhledávače dočasně pozastavit funkčnost odkazu nebo ve výsledcích vyhledávání uvést, že pravdivost některých informací v obsahu, na který dotyčný odkaz odkazuje, je zpochybněna.

C. Ke druhé předběžné otázce

51. Podstatou druhé předběžné otázky BGH je, zda pro účely zvážení protichůdných práv a zájmů uvedených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny, které je třeba provést podle čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice 95/46 a čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR, v rámci žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače jakožto správci, jejímž cílem je odstranění fotografií, které zobrazují tuto osobu, zobrazených ve formě náhledů, z výsledků vyhledávání obrázků provedeného na základě jména fyzické osoby, je třeba rozhodujícím způsobem zohlednit kontext zveřejnění na internetu, v němž se tyto fotografie původně objevily,

[43] – Možnost dočasného omezení zpracování údajů je výslovně stanovena v čl. 18 odst. 1 písm. a) GDPR pro případ, že subjekt údajů popírá přesnost osobních údajů, a to na dobu potřebnou k tomu, aby správce mohl přesnost osobních údajů ověřit.

[44] – Pro řešení tohoto typu viz ESLP ze dne 10. března 2009, Times Newspaper Ltd v. Spojené království (č. 1 a č. 2), CE:ECHR:2009:0310JUD000300203.

přičemž tento kontext vyhledávač nezobrazuje, ale pouze na něj odkazuje prostřednictvím odkazu, který se objevuje současně s těmito náhledy. BGH vysvětluje, že fotografie navrhovatelů sice izolovaně nepřispívají k veřejné diskusi, avšak v kontextu článku, v němž se objevují, přispívají ke zprostředkování informací a názorů zde vyjádřených.

52. Google má za to, že tato otázka je hypotetická jednak proto, že v rozporu s tím, co vyplývá z předkládacího rozhodnutí, se spor ve věci v původním řízení netýká žádosti o odstranění odkazů na výsledky vyhledávání podle obrázků provedeného na základě jmen navrhovatelů, nýbrž obecného zákazu zobrazování náhledů obrázků, které se objevují v jednom ze sporných článků, a jednak proto, že na dotčené fotografie není společností Google odkazováno od září 2017 a sporné články nejsou na stránkách g-net dostupné od 28. června 2018. V tomto ohledu je však třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru [45]. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [46]. V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že by otázka předkládajícího soudu ohledně výkladu ustanovení směrnice 95/46 a GDPR nebyla skutečná, nebo že by jejich výklad neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu původního řízení. Pokud jde zejména o skutečnost, že dotčené fotografie ani články se již na stránkách g-net neobjevují, předkládající soud vysvětluje, že vychází ze zásady, že odstranění tohoto obsahu je čistě dočasné povahy a navrhovatelé v původním řízení mají i nadále zájem na rozhodnutí o své žádosti o odstranění odkazu. Za těchto okolností nelze podle mého názoru o realitě a užitečnosti požadovaného výkladu pochybovat.

53. Pokud jde o podstatu otázky položené BGH, je třeba nejprve uvést, že, jak správně poznamenala společnost Google, pro jmenné vyhledávání podle obrázků prostřednictvím internetového vyhledávače platí stejná pravidla jako pro vyhledávání na webu. Judikatura Soudního dvora uvedená v bodech 11 až 19 výše tohoto stanoviska se tedy použije i v případě žádostí o odstranění odkazu, které se týkají výsledků tohoto typu vyhledávání. Zobrazení fotografií fyzických osob v těchto výsledcích ve formě náhledů představuje zpracování osobních údajů, u nichž provozovatel vyhledávače přebírá roli „správce“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 95/46, resp. čl. 4 odst. 7 GDPR, a v rámci své odpovědnosti, pravomocí a možností odpovídá za dodržování požadavků obsažených v těchto aktech. V případě žádosti o odstranění odkazů na výsledky vyhledávání obrázků bude muset provozovatel vyhledávače zvážit různá základní práva a posoudit, zda převažují práva subjektu údajů na soukromí a ochranu údajů nebo svoboda projevu a informací. Při tom bude muset vzít v úvahu všechny relevantní prvky [47].

54. Podle mého názoru závisí otázka, zda by měl být mezi tyto prvky zahrnut také obsah internetové stránky, na níž je fotografie, o jejíž odstranění se žádá, na správném určení předmětu dotčeného zpracování a povaze tohoto zpracování. Ve sporu v původním řízení, jak bylo uvedeno výše, se navrhovatelé domáhají odstranění odkazu na čtyři fotografie, které je zobrazují. Tato

[45] – Viz rozsudek ze dne 24. února 2022, Eulex Kosovo (C-283/20, EU:C:2022:126, bod 28 a citovaná judikatura).

[46] – Viz rozsudek ze dne 24. února 2022, Eulex Kosovo (C-283/20, EU:C:2022:126, bod 29 a citovaná judikatura).

[47] – Ohledně prvků relevantních pro účely takového vyvažování, pokud se údajné škodlivé chování týká zveřejňování fotografií, mimo jiné viz ESLP ze dne 7. února 2012, Von Hannover v. Německo, CE:ECHR:2012:0207JUD004066008, body 109 až 113 a citovaná judikatura.

žádost se však netýká informací obsažených v textu článku, který se objevuje na internetových stránkách vydavatele současně s těmito fotografiemi, ani fotografií v jejich funkci vizuální a popisné podpory tohoto textu a jako nedílné součásti daného článku. Uvedení odkazu prostřednictvím internetového vyhledávání odkazu odkazujícího na tento článek a fotografie, které obsahuje, představuje odlišné zpracování s odlišným předmětem, proti němuž navrhovatelé brojí samostatnou žádostí na odstranění odkazu (v souvislosti s níž BGH položil první předběžnou otázku).

55. Tím, že provozovatel vyhledávače vyhledává fotografie fyzických osob zveřejněné na internetu a reprodukuje je ve výsledcích vyhledávání obrázků ve formě náhledů bez ohledu na obsah, v němž jsou obsaženy, a zbavuje je případné informační nebo popisné hodnoty, která jim byla původně přiřazena, nabízí službu, v jejímž rámci zpracovává osobní údaje nezávisle a odděleně od zpracování jak vydavatele webové stránky, z níž jsou fotografie pořízeny, tak od zpracování spočívajícího v uvedení odkazu na tuto stránku, za které je tento provozovatel rovněž odpovědný. Jak správně uvedl BGH, vzhledem k povaze takového zpracování, kdy je část obsahu vytvořeného třetími stranami, který má vlastní autonomii, vyjmuta a zobrazována samostatně, se zdá, že provozovatel vyhledávače nejedná jako zprostředkovatel, ale spíše jako tvůrce obsahu.

56. Z výše uvedeného podle mého názoru vyplývá, že v rámci vyvažování protichůdných základních práv, které je třeba provést na základě příslušných ustanovení směrnice 95/46 a GDPR pro účely posouzení žádosti o odstranění fotografií zobrazujících fyzickou osobu z výsledků vyhledávání obrázků provedeného na základě jména této osoby, je třeba zohlednit pouze informační hodnotu fotografií jako takových, bez ohledu na obsah, do kterého jsou vloženy na internetové stránce, z níž byly převzaty. Naopak v případě, že je v rámci žádosti o odstranění odkazu na webovou stránku napadeno zobrazení fotografií v kontextu obsahu webové stránky, je třeba při tomto vyvažování zohlednit informační hodnotu těchto fotografií v tomto kontextu.

57. Argumenty, které společnost Google uvedla ve svém písemném vyjádření, podle mého názoru neumožňují takový závěr vyvrátit. Ačkoli je pravda, že při vyhledávání podle obrázků se náhledy zobrazují s odkazem na obsah webové stránky, na které jsou vloženy, faktem zůstává, že je vyhledávač zobrazuje zcela samostatně, bez souvislosti s kontextem, do kterého jsou fotografie vloženy. Na rozdíl od webového vyhledávání, jehož výsledky neumožňují okamžité použití obsahu, na který je odkazováno, v případě vyhledávání podle obrázků představuje zobrazení grafického obsahu, včetně náhledů fotografií zveřejněných na internetu, samo o sobě výsledek, který uživatel hledá, bez ohledu na jeho následné rozhodnutí vstoupit či nevstoupit na původní webovou stránku. Skutečnost, kterou zdůraznil předkládající soud, že takové zobrazení odpovídá obchodnímu modelu společnosti Google a technicky není možné postupovat jinak, nezpochybňuje samostatnou povahu zpracování údajů, které toto zobrazení zahrnuje.

58. Není samozřejmě vyloučeno, že subjekt údajů tím, že žádá o odstranění fotografií, na nichž je zobrazen, ve skutečnosti usiluje o omezení přístupu k obsahu, v němž jsou tyto fotografie obsaženy, a k informacím veřejného zájmu, které jsou zde obsaženy, a to prostřednictvím odkazu, který tyto fotografie doprovází. V této souvislosti je však třeba uvést, že odstranění fotografií z výsledků vyhledávání podle obrázků sice nepochybně omezuje možnosti přístupu k obsahu, do něhož jsou vloženy, ale tento obsah je i nadále přímo přístupný prostřednictvím tradičního webového vyhledávání. Takové vyhledávání rovněž umožňuje zobrazit prostřednictvím uvedení odkazu celý obsah, včetně fotografií, které ve svém původním kontextu plně plní úlohu, která jim byla vydavatelem webu případně přidělena, a to zprostředkovat a potvrdit poskytnuté informace a vyjádřené názory. V původním řízení by tedy i v případě zamítnutí žádosti o odstranění odkazu

na předmětné články vzhledem k přednosti svobody projevu a informací před právem navrhovatelů na respektování jejich soukromého života a na ochranu jejich osobních údajů nebylo případné vyhovění žádosti o odstranění fotografií, které je zobrazují, nadměrným nebo neodůvodněným omezením této svobody, mají-li, jak uvádí BGH, tyto fotografie malou informační hodnotu, pokud jsou vytrženy z kontextu, v němž jsou umístěny.

59. S ohledem na upřesnění obsažená v předchozím bodě závěr, ke kterému jsem dospěl v bodě 56 tohoto stanoviska, zdaleka neposkytuje téměř absolutní ochranu práva k podobizně, ale přiznává tomuto právu legitimní místo mezi právy týkajícími se osobnosti. Podobizna jednotlivce je totiž jedním z hlavních atributů jeho osobnosti, neboť vyjadřuje jeho originalitu a umožňuje mu odlišit se od jeho okolí. Právo jednotlivce na ochranu jeho podobizny je jednou z podmínek osobního naplnění a předpokládá, že jednotlivec má kontrolu nad svou podobiznou, a zejména možnost odmítnout její šíření [48]. Z toho vyplývá, že ačkoli svoboda projevu a informací nepochybně zahrnuje zveřejňování fotografií [49], ochrana práva jednotlivce na soukromí nabývá v tomto kontextu zvláštního významu vzhledem ke schopnosti fotografií sdělovat zvláště osobní, ne-li intimní informace o jednotlivci nebo jeho rodině [50].

60. Na základě všech výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na druhou předběžnou otázku tak, že čl. 12 písm. b) a čl. 14 první pododstavec písm. a) směrnice 95/46 a čl. 17 odst. 3 písm. a) GDPR musí být vykládány v tom smyslu, že pro účely zvážení protichůdných základních práv uvedených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny v rámci žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače, jejímž cílem je odstranění fotografií, které zobrazují fyzickou osobu, zobrazených ve formě náhledů, z výsledků vyhledávání podle obrázků provedeného na základě jména této osoby, není třeba rozhodujícím způsobem zohlednit kontext zveřejnění na internetu, v němž se tyto fotografie původně objevily.

V. Závěry

61. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na otázky položené BGH takto:

„1) Článek 17 odst. 3 písm. a) nařízení 2016/679 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely vyvažování protichůdných základních práv uvedených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny v rámci posouzení žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače na základě údajné nepravdivosti informací obsažených v obsahu, na který je odkazováno, nelze rozhodujícím způsobem vycházet z toho, zda se subjekt údajů může přiměřeným způsobem domoci právní ochrany proti poskytovateli obsahu, například formou předběžného opatření. V rámci takové žádosti je na subjektu údajů, aby předložil důkaz o nepravdivosti obsahu, ve vztahu k němuž je požadováno odstranění odkazu, pokud to není, zejména s ohledem na povahu dotčených informací, zjevně nemožné nebo nadměrně obtížné. Přísluší provozovateli vyhledávače, aby provedl ověření údajné nepravdivosti zpracovávaných údajů v rámci svých konkrétních možností a – je-li to možné – rovněž kontaktoval vydavatele webové stránky, na kterou je odkazováno. Pokud to okolnosti případu vyžadují, za účelem zabránění

[48] – ESLP ze dne 7. února 2012, Von Hannover v. Německo, CE:ECHR:2012:0207JUD004066008, bod 96.

[49] – Viz ESLP ze dne 14. prosince 2006, Verlagsgruppe v. Rakousko, CE:ECHR:2006:1214JUD001052002, body 29 a 40 a citovaná judikatura.

[50] – ESLP ze dne 7. února 2012, Von Hannover v. Německo, CE:ECHR:2012:0207JUD004066008, bod 103 a citovaná judikatura.

nenapravitelné újmě subjektu údajů, může provozovatel vyhledávače dočasně pozastavit funkčnost odkazu nebo ve výsledcích vyhledávání uvést, že pravdivost některých informací v obsahu, na který dotyčný odkaz odkazuje, je zpochybněna.

2) Článek 12 písm. b) a čl. 14 první pododstavec písm. a) směrnice 95/46 a čl. 17 odst. 3 písm. a) nařízení 2016/679 musí být vykládány v tom smyslu, že pro účely zvážení protichůdných základních práv uvedených v článcích 7, 8, 11 a 16 Listiny v rámci žádosti o odstranění odkazu adresované provozovateli vyhledávače, jejímž cílem je odstranění fotografií, které zobrazují fyzickou osobu, zobrazených ve formě náhledů, z výsledků vyhledávání podle obrázků provedeného na základě jména této osoby, není třeba rozhodujícím způsobem zohlednit kontext zveřejnění na internetu, v němž se tyto fotografie původně objevily.“